

C A P U T XX.

De juramento in Litem.

§. 238.

Si quis a) per vim injustam damnum alteri intulerit; b) rem, quam alienam sciat, alienaverit, vel ut periret, aut deterior evaderet, causam dederit, c) id, ad quod tradendum, subministrandum, vel præstandum se teneri novit, debito tempore non tradiderit, subministraverit, præstiterit, in his casibus aliis probationis mediis deficientibus adversario concedendum est, ut prævie sufficienter probato damno, Quantum illati sibi damni jurejurando doceat.

§. 239.

Juraturo in litem jus esto, id omne in damnum imputare, quod sive ob damnum emergens, sive ob lucrum cessans ipsius intererit, se jus suum debito tempore consecutum non esse.

§. 240.

§. 240.

Si tamen is in damni hujus æstimatione modum exceßerit, judex eandem in sententia pro æquitate moderetur, ita tamen, ut semper major illius, qui damnum passus est, ratio habeatur, inde vero actor ad quantitatem, quam judex determinaverit jurandam admittendus est.

§. 241.

Si quis demonstraverit, sibi in alium prætensionem quandam competere, Quantum autem prætensionis suæ sufficienti probatione docere nequeat, et negotii indoles de aliis probationis mediis sibi prospicere non admitterit, ei permittendum est, ut quantum sibi debeatur, juramento affirmet.
